

Farul Creștin

"Voi sunteți lumina lumii". Matei 5:14.

Anul VIII. No. 43

Apare în fiecare Sâmbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lae Barna 4.

Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sambătă,

26 Octomvrie 1940

Libera nos a malo!

(... și ne mântuiește de cel rău!)

de ALEXANDRU BALC

O luptă fără de încetare și un războiu fără de sfârșit, este viața omului pe pământ, în deosebi atunci, când — chemarea sa divină, — căci hotărât că și aceasta există — a înțels-o și și-a însușit-o. Nu este un om mai fericit în lume, ca omul care înțelegând poruncile lui Dumnezeu, se angajează cu totul în lupta vieții și astfel dorește să împlinească legile Lui.

A lupta și „a se împotrivi”, acestea sunt „motto”-ul vieții; dacă nu facem aceasta, așa cât de curând vom cădea pradă dușmanului. Aceasta ne este soarta și atunci, dacă vom sta în luptă și ne expunem inactivi atacurilor, și chiar și atunci, când vrem să luptăm, dar pregătirea ne este imperfectă, iar armătura insuficientă.

Lumea întreagă trăiește în lupte, a trăit și va trăi până când va exista om pe pământ. Lupta înainte de toate este pentru pâine și pentru siguranță, pentru avere, apoi pentru măreție, mândrie, laude, pretenții, și cine ar știi să enumere motivele pentru care lupta este întreprinsă și se scurge fără încetare. O națiune în contra alteia se scoală, popor în contra altui popor declară războiu, părinții în contra copiilor, copii în contra părinților ridică brațe pline de mânie pentru a le stinge viața; frate în contra fratelui declară și duce luptă înverșunată, poate pentru o întindere de o palmă din avere, sau o sumă neimportantă de bani, dar în fond lupta se scurge, bătălia este aprigă. În aceste împrejurări „războinice”, totuși cât de puțini sunt de aceea care să declare războiu păcatului, răului, care stă la obârșia tuturor neînțelegerilor și violențelor.

Și lupta se continuă, principiile

se contrazic, armele se luptă, un om în contra altui om ridică armă ucigătoare, să răpească darul cel mai scump a lui Dumnezeu făcut omului: viața...

Dar, nu ne-a creat oare Dumnezeu pentru pace și fericire? Ne-ar fi creat oare, ca noi cu faptele noastre, cu vorbele și cu tot ce ne stă în putință să calcăm, să distrugem și să omorăm vieți pentru cari sângele sfânt a lui Isus a curs?... Nu Doamne, Tu aceasta n'ai vrut și nu vrei, și aceasta recunoaștem cu genunchii plecați în fața Ta, și îți cerem iertare rugându-Te: „facă-se mai bine Voia Ta”.

Și totuși... este actuală problema, să ne ocupăm de o înarmare, în înțeles sufletec, căci victoria finală trebuie să ne-o asigurăm. Insuși Mântuitorul nostru Isus Hristos a luat asupra Sa lupta între binele și răul, între adevăr și neadevăr, între lumină și întunec. După cum nu încapă împreună lumina strălucitoare a zilei cu întunecul nopții, după cum nu se împacă bucuria adevărată cu lacrimile stoarse de durere și păcat, tot așa nu poate sta împreună binele cu răul, pacea cu mânia, înțelegerea cu neînțelegerea, curatul cu necuratul și lucrurile lumesti cu Hristos. De aceea n'a fost uitată din rugăciunea domnească a Mântuitorului, cererea: „... și ne mântuiește de cel rău!”

Lupta a fost începută în contra păcatului, și acesta trebuie să se distrugă, trebuie să piară; nu poate să învingă cel rău asupra celui bun, nedreptatea și minciuna asupra dreptății și adevărului, trebuie să se distrugă biruința de până acum a păcatului și în locul lui va trebui să biruiască și să triumfe adevărul, iubirea, pacea, însuși Isus Hristos și Evanghelia Sa! În această luptă trebuie

să se înroleze orice creatură omească cu cugete și sentimentele unui creștin, credincios adevărat.

„Dacă luptă cineva, nu este în-cununat, dacă nu s'a luptat după rânduieli. (I. Tim. 2:5.) Aceasta este cauza care nu lasă pe mulți să ajungă la biruință, deși poate ani îndelungați s'au luptat, dar nu în așa fel, cum ar fi trebuit să lupte, s'au luptat, dar nu alătura de învingătorul adevărat, lângă Domnul Isus Hristos.

Se afirmă, că biruința în lupta pământească este asigurată în trei pătrimi de părți, aceleia, care are puterea și forța morală, mai mare și aceasta nu scade. Cert este că și în lupta spirituală victoria finală este de partea aceleia, și în întregime, a cărui putere este puterea Domnului, în —El este tare, în El crede, și în El nădăjduiește.

Apostolul Pavel, în timp ce stătea în închisoare, numai pentru faptul, că el s'a angajat în lupta adevărată, — văzându-și neputința și că îl leagă lanțurile grele, și văzând soldatul roman, care stătea de strajă, încins și înarmat, cum îi sclipeau armele, ar fi dorit încă odată să strige la inima fiecărui om: „Imbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului”. (Efes. 6:11) Nu a înțeles armătura soldatului care l-a păzit pe el, cu care se poate ucide trupul, dar sufletului nu-i poate face nimic, ci să se ia armătura sfântă, cu care S'a îmbrăcat Hristos. Cine se angajează în luptă, trebuie să creadă că deși dușmanul e tare, noi suntem mai tari, căci cu noi e puterea lui Dumnezeu, El este tăria noastră, scut și bun adăpost. Această convingere a dat biruință lui David asupra filisteanului Goliat. Ilie cu

(Continuare în pag. 5-a)

Farul Creștin

Foale religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet
Girant responsabil: N. ONCU
Redactor: Alexa Popovici

Anul VIII. No. 43 Sâmbătă 26 Octombrie 1940
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:
Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.
In străinătate 300 lei.
In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:
Arad, Str. Lao Barna 4.
Cășier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei

DELA REDACȚIE

In curând vom publica numele tuturor ce nu și-au achitat abonamentul.

Vom publica și numele celor ce au vândut Farul cu bucată — și nu au vărsat banii nici acum — casierului nostru.

DELA UNIUNE

Dăm mai jos spre cunoștința și folosința frăției noastre răspunsul primit dela Onor. Ministerul al Cultelor, în urma intervenției noastre făcută la Departamentul Educației Naționale:

ROMANIA

Ministerul Cultelor și Artelor

Diracțiunea Cultelor Nr. 46730/940.
10. X. 1940

D-lui Președinte al Uniunii Comunităților creștine baptiste, Bd. Basarab Nr. 56 bis, LOCO.

Domnule Președinte,

In referire la raportul Dvs. Nr. 252 din a. c., binevoiti a cunoaște că întrucât botezul baptiștilor are loc la o vârstă înaintată, nu li se poate cere elevilor, la intrarea în școală, certificat de botez.

p. Director: (ss) A PEPA

Șeful Serviciului:

(ss) GEORGESCU THEOLOGU

Certificate pentru casele de rugăciuni și pentru lucrători, se pot comanda dela fr. M. Dumitrascu, Ploesti, Alea 1-a Gh. Asachi. Costul certificatelor pentru casele de rugăciuni e de un leu bucată, iar pentru cele de lucrători 12 lei bucată. Se trimește numai contra ramburs.

De asemenea nu uitați să vă procurați Statutul de Organizare al Cultului Creștin Baptist din România.

Rugăm toate comunitățile să trimească cât mai neîntârziat, cășierului Uniunii, cotizația de 4 lei de membru.

O lămurire către tineret și predicatori

„Unde este o echipă, religia trece dela teorie și istorie la muncă, jertfă și suferință pentru Hristos”.

In ultimul timp după cum știe destul de bine fiecare, starea noastră a tinerilor, merge cu pași repezi spre cărările întunecoase ale decăderii. Chiar dacă aceasta nu se vede printr'o alunecare năvălică și grăbită, totuși se putea vedea din an în an răceala noastră față de Biblie, față de rugăciune și față de mântuirea aproapelui. Multe stăvilyare și propteli au încercat să se pue și s'au pus, dar aceste au vindecat rana numai deasupra, iar înlăuntrul coptura devenea din ce în ce mai periculoasă. Microbul păcatului rodeau într'una, stâlpi frumoși, care țineau Casa Domnului, începeau să se strâmbă și apoi cădeau.

Lipsa de activitate practică, de inspirație și bucurie spirituală care sunt parfumul legăturii cu Dumnezeu, au început să dispară. Intunericul pătrunde în casele de rugăciuni în mijlocul tinerilor, un aer apăsător de credincioși siliți și nepăsători începu să predomine în mijlocul tinerilor. Floarea albă și curată a credinței și a dragostei, care se avântă spre soare și lumina spirituală, începu să fie înghițită de bălăriile sălbatice de atâtea buruieni, spinii și mărăcini, care cresc ca în mijlocul Saharei. Ce e de făcut? Să rămănem așa? Atunci ar însemna, să stăm pe corabia, care se înecă? Să ne facem orbi? Atunci ar însemna să deschidem ochii în iad. Cred, că Dumnezeu a răspuns la rugăciunile copiilor Săi. Ni s'a îndeplinit timpul pribegiei prin pustia lumii, acum trebuie să mergem triumfători spre Canaanul ceresc.

Echipele de salvare sunt alarma divină. Oricine are urechi, — să audă! Să nu creadă, că nu înțelege despre ce e vorba, sau să se mulțumească cu vorbe: „Frumos ar fi”. — Poate ești predicator de ani dearândul ai istorisit, sau ai povestit din Evanghelie, ai făcut vizite, aceasta-i tot? Orașul sau satul unde ești, poate spune: „Unde a fost un bolnav grav, acolo ai fost, — unde a fost o nenorocire mare acolo ai fost, unde a fost lipsă mare imediat acolo ai fost. Acesta e trimisul lui Dumnezeu între noi”. Pot spune așa? Sau pentru tine Evanghelia a fost o carte cu vorbe frumoase, cu vorbe plăcute? Aceasta alarmă divină îți sună și ție azi. Tinerii au nevoie să vadă, să fie încălziți, îndemnați și luminați. Nu cumva să fii un far, dela care în loc să primească lumină, el să fie învăluit în întuneric și de el să se lovească corăbiile, care merg spre port. Atâta timp, cât nu le vei lumina, ei nu vor vedea portul. Ai

vrea să vezi alți mai sfinți, asta e greu.

Alarma sună o noapte întreagă prin Sodoma, Lot cu fetele lui a auzit și s'a conformat. Femeia lui Lot a auzit pe jumătate, ginerii lui Lot și mare parte din Sodoma a auzit, dar a rămas mai departe liniștită. Vei rămânea liniștit mai departe? La Judecătorii 5:12 este repetat de patru ori cuvântul trezește-te. Apoi urmează cuvinte grele: „Blestemați pe Meroza, a zis îngerul Domnului: „... căci n'a venit în ajutorul Domnului”. 5:23 Înțelege gravitatea problemei tineretii, nu mai stați pe gânduri. Fiți întâi, voi apoi pretindeți dela alții.

Echipele de salvare vor salva ce se mai poate. Nimic nu poate întări și redă vieța tinerilor decât lucrarea practică și inspirativă. Am văzut echipe mergând la lucru, m'a inspirat și pe mine. Au fost trei, mergeau să viziteze o familie. Au cecit, au cântat, s'au rugat și au plecat. Serioși, dar plini de bucurie lăuntrică. Am văzut echipe, ieșind din închisoare, parcă erau alți. Inspirați de mântuirea mareață depe cruce, odată văzuți echipați, ei nu înțeleg ce-i piedică și neactivitate. — Am văzut echipe de bătrâni formați, ca să ajute în rugăciune: echipele tinere. Dați ocazia lui Dumnezeu să vă poată binecuvânta. Stați acolo unde Dumnezeu vă poate binecuvânta. Dumnezeu vrea să avem nu numai o țară nouă ci și un creștinism viu, practic și nou. De aceea faceți acest început nou chiar acum.

Echipele de salvare sunt piatră de hotar. Pe drumul pe care am mers, nu se mai merge, suntem sătui nu mai putem respira aerul acesta de teorie și neactivitate, care ne înădușă. Vă rugăm fraților predicatori, aveți milă de noi, nu ne mai duceți pe acolo, pe unde am fost. Nu vă mulțumiți să ne spuneți câte o predică frumoasă sau să cântăm câte o cântare în cor, căci sufletele noastre tot mai mulțier. Dați-ne de lucru, ca să simțim greutatea jugului lui Hristos și fericirea de a-l purta. Nu faceți din noi tineri numai ascultători, ci dați-ne responsabilitatea și fericirea de-a face cât mai mult pentru cel ce-a fost omorât pentru păcatele noastre. Dacă totuși nu ne veți încuraja, inspira și întări de a forma echipe de salvare, ultima rugămintă este, ca să nu ne împiedecați și să nu ne descurajați.

Unde sunt echipele de salvare formate una mai multe vor putea cere dela FARUL CREȘTIN numere vechi, pe care le vor da bolnavilor, săracilor, ca să citească. Aceste se vor da gratuit.

Pescarul

O VIEAȚĂ MODEL

de Ioan Rusu

„Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el așa, cum a trăit Isus” Ioan 2:6

Vieața credinciosului e în strânsă legătură cu a Domnului! Nici nu se poate altfel. El a spus: „fără de Mine nu puteți face nimic”. Deci este indispensabil pentru credincioși unitatea cu Hristos. Succesul lor depinde de acest lucru. Numai puterea de vieață a lui Isus îi poate face roditori.

„Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi”... Isus cere ucenicilor ca să rămână în El. Aceasta înseamnă: viețuirea după asemănarea Lui. Ioan zice: „Cine rămâne în El, trebuie să trăiască și el, cum a trăit Isus”. Nu-i aceasta o prețuire mare? Se poate ca un om sdruncinat de păcate să trăiască, ca Isus? Nu. În Hristos se poate. Istoria e martoră. Mii de bărbați și femei au dovedit aceasta posibilitate. Pavel spune: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”. Cum a trăit Isus?

O vieață curată. Isus și-a păstrat caracterul Său curat în lume. El a venit din Cer. A îmbrăcat corp omenesc. A fost ispitit ca fiecare om. Sfîntenia Lui însă a rămas neatinsă. Nicio pată, nicio greșală. „Dovediți-mă că am păcat”, zice Isus dușmanilor Săi, cari cu lumânarea căutau greșeli în El.

Secretul curăteniei sufletești a lui Isus a stat în legătura cu Tatăl. Tatăl în cer și Fiul pe pământ, dar în spirit nedespărțit. Prin legătura cu Isus credinciosul poate trăi o vieață curată. El va da din sfîntenia Lui la toți, cari cred în El și rămân în El.

Isus a trăit o vieață din plin. Pentru Isus vieața n'a fost o povară. El s'a bucurat de ea. A trăit din plin vieața. Niciun gol nu s'a găsit în vieața Lui. El nu s'a plâns către niciun om. A fost mulțumit cu soarta Lui. Dorințele, cari le-a avut, le împărtășea numai Tatălui. Prin aceasta ne învață pe noi, să nu ne plângem la oameni. Ei nu ne pot ajuta. Și ei au nevoie de ajutor. Dumnezeu e singurul, care poate și voiește în acelaș timp să ne ajute. El a trăit în legătură cu oamenii, ca om natural. Chiar ucenicii erau atât de obișnuți cu umanitatea

lui Hristos, că nu vedeau pe Dumnezeu în El.

Isus a respins toate negațiunile vieții. El a arătat întotdeauna ce trebuie făcut; a arătat prin vieața și cuvintele Sale pe adevăratul om. Aceasta L-a făcut așa de iubit. Toți oamenii găseau plăcere în tovărășia Lui. Chipul lui Dumnezeu radia lumina vieții din corpul Său omenesc.

Vieața lui Isus, era și plină de puteri. Farmecul ei îl simțeau atât bolnavii, cât și sănătoșii. Deși era bucurie pe unde trecea, armonia iubirii cerești curgea din El pretutindenea. Așa trebuie să fie, cine rămâne în El.

Un orb bolnav cere odată ca păstorul bisericii să-l viziteze. Cineva i-a spus: D-ta nu-l poți vedea și așa. Orbul a răspuns: vreau să simt prezența și atmosfera Lui. El e o mireasmă pentru mine. Fiecare credincios, care trăiește o vieață din plin, poate fi mireasma lui Hristos.

O vieață predată. Isus n'a trăit pentru Sine. El a fost predat în totul altora: Lui Dumnezeu și oamenilor. El a spus: „Măncarea Mea este: să fac voia Celui ce M'a trimis și să împlinesc lucrarea Lui”. A renunțat și la mâncarea pentru lucrul Tatălui. Isus a trăit o vieață predată oamenilor. El s'a dat pe Sine în slujba lor. A luat asupra Lui boabele, neputințele și păcatele lor. Le-a vindecat bolile, le-a dat vieață morților și le-a iertat păcatele fără să primească ceva în schimb. S'a făcut un adevărat rob, fără plată. A trăit muncind din zori până târziu pentru alții și s'a rugat pentru cei vinovați. Aceasta o cere El și din partea următorilor Săi.

O vieață jertfită. Isus nu numai că a trăit o vieață predată, dar și o vieață jertfită. Prin aceasta a atins culmea serviciului Său pentru alții. Nimic pentru Sine, ci totul pentru alții.

Numai cine se adâncește în această viețuire, va putea cunoaște din plin pe Isus. Școala experienței conduce la adevărata cuno-

ștință. Numai pe acest drum poate fi întâlnit cu Hristos. Ucenicul trebuie să devină asemenea Măiestrului.

Jertfa e piatra de încercare pentru creștini. Mulți trăiesc o vieață, doar la suprafață creștină. Când însă se caută sfîntenie, lasă de dorit. Plinitatea vieții? murmure și văicăreli. Nicio influență. Copaci uscați pe cari nu se așează nicio pasăre. Nimeni nu găsește plăcere în tovărășia lor. Ei creiază o atmosferă respingătoare. Vieața predată la fel lipsește. Nu numai că nu-și dau vieața, dar plâng și după bunurile, cari pier odată cu întrebuintarea lor. Jertfa nici să nu o cauți la mulți. Că, cine nu face din prisos, nici jertfi nu poate.

Hristos a trăit o vieață glori-ficată. Aceasta ar dori-o toți creștinii, însă mai întâi trebuie să treacă prin cruce. Patruzeci de zile după înviere din morți, ucenicii au trăit cu Isus, văzând vieața lui glori-ficată. Aceasta i-a convins, că vieața nu pier. Cine crede în Isus, trăiește vesnic. Isus se bucură de gloria vieții. Toți adevărații creștini doresc vieața Lui.

În adevăr vieața lui Isus trebuie dorită. Cine o cunoaște, plânge după ea. Se spun, că în timpul persecuțiilor religioase, un credincios a scăpat dela moarte. După aceasta a început să plângă în rugăciunile Lui, către Domnul, că de ce nu l-a onorat și pe el cu o moarte pentru numele Lui. Adevăratul creștin, nu vede decât câștig în prigoană și în moarte. El știe, că după aceasta, urmează vieața glorioasă. Căci dacă avem parte de suferințe asemănătoare cu a lui Isus, ne vom bucura și de gloria învierii și vieții Lui.

Isus e vieața model pentru fiecare credincios. Vrei să te bucuri de cunoștința Domnului Hristos. Caută să trăiești, cum a trăit El. O vieață curată, din plin, predată, jertfită și te vei bucura de vieața glorioasă de care se bucură El în cer.

Priviți la Isus!

de Petru Popovici

„Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre”. Evrei 12:3.

„Tinere, privește la Isus” — au fost cuvintele unui predicator simplu, dar care a cucerit inima lui C. H. Spurgeon, marele predicator, și l-a făcut să-și găsească mântuirea.

Dar poate asta ți se pare imposibil. Mai ales că El astăzi nu e mărginit într'un trup material, care să fie într'un loc oarecare. Și apoi iarăși, aici nu e vorba de a privi la o icoană. Cu toate acestea, iubitul meu, poți să privești la El. Autorul epistolei către Evrei vrea să ne facă să prindem înțelesul acestor cuvinte. El vrea ca să pătrundem și să înțelegem suferințele Domnului Isus. Pentru aceasta spune el: „uitați-vă dar”. O altă traducere spune „gândiți-vă dar”. Adică, în mintea noastră să fie un tablou viu al suferințelor Sale.

Privind la Isus sau gândindu-te la jertfa Sa, înțelegi cum poți fi mântuit, cum trebuie să-ți trăiești viața și tot prin aceasta vei fi îmbărbătat în orice persecuție. Scopul scriitorului e să-i îmbărbăteze pentru ca să nu cadă de oboseală. A privi la Isus e nevoia de fiecare clipă a oricărui om din lume.

Să privești la Isus, când îți vezi păcatele tale. Sunt mulți, cari vreau să se ascundă de păcatele lor. Nu vreau niciodată să-și vadă starea personală. Tu să nu fii dintre ei. Mai bine recunoaște-ți vina dela început. Privește mulțimea fărădelegilor și a faptelor urâte, pe cari tu le-ai săvârșit. Numai tu porți răspunderea pentru toate. Nu te îngrozește, nu te înspăimântă aceasta? Nu te muștră conștiința pentru tot ce ai săvârșit împotriva apropielului și în contra Dumnezeului Preasfânt? Unii după ce și-au văzut păcatele, și după ce au alergat, și într'o parte, și într'alta, fără să poată scăpa de ele, au ajuns desnădăjduiți. Lumea e neagră înaintea lor și nu mai văd nimic bun. Dar nu trebuie să fie așa. Există o cale sigură, prin care poți scăpa de toate păcatele tale și de orice pedeapsă a lor.

Povara când te-apasă
Și'n fața veșniciei când
Vezi numai o osândă
Gândește la Isus.

Da, dacă îți vezi păcatele tale, osândă, pe care o meriți, atunci gândește-te, privește la Isus. El a suferit în locul tău. A lăsat ca sângele Său să fie vărsat pentru ca prin acest sânge să fi tu curățit și scăpat de păcate. Și-a dat viața Sa pentru ca tu să trăiești. Privește, suflete, la Isus!

Apoi să privești la El oridecâteori ai de ales ceva în lumea aceasta. Prin aceasta vei putea trăi în slujba Sa, vei fi păzit de atâtea păcate și vei putea să înaintezi în viața creștină. Și fiindcă noi în fiecare zi avem să alegem între bine și rău, noi trebuie într'una să privim la El.

Câteodată însă, trebuie să ne uităm „cu luare aminte la El”, fiindcă unele alegeri sunt mult mai mari. De exemplu: ți se oferă un serviciu bun, dar cu condiția să renunți la credința ta. Desigur ai fi scăpat de unele neajunsuri ale vieții acesteia, dar te-ai face vinovat de un păcat groaznic, care ți-ar atrage o condamnare veșnică. Acum într'o seară, îmi spunea cineva despre o altă greutate. I se cerea să aleagă între școală și Hristos. Ori își continuă școala și renunță la „credința dată odată pentru totdeauna”, ori își ține credința și renunță la școală; din două una. Școala îi croește un viitor de câțiva ani, iar credința un viitor veșnic. Fiindcă sunt lucruri mari, e nevoie ca înainte de a alege, să privești la Isus. Să te gândești ce ar face Domnul Isus în locul tău. Nu se poate ca, uitându-te cu luare aminte la Cel ce a suferit în locul tău, să mai alegi încă ce e împotriva voinței Sale. Așa e cu privire la orice păcat. Nu se poate ca unul, care se gândește la durerile Domnului Isus, să trăiască o viață destrăbălată, să fure, să

mințească, să se certe, să batjocorească, etc. Dragă cetitorule, privește la El și atunci vei alege numai ceea ce El ar alege în locul tău.

Și e de lipsă să privești la Domnul Isus, când ești în persecuție. E sigur că, viața creștină nu e presărată numai cu flori și trandafiri, cu bucurii și desfătări. De multe ori drumul credinței noastre coboară în jos, e îngust, întunecos și greu. Câteodată valorile de prigoană se mai alină, nu ca să nu mai fie, ci pentru ca să se ridice cu mai multă furie și să ne izbească.

Atâția se descurajează văzând persecuția. Pașii li se îngreuiază și ei obosesc pe cale. Se leagănă. Li amenință primejdia. Unii chiar alunecă și cad. Așa au fost și unii dintre creștinii evrei către cari sunt îndreptate aceste cuvinte.

„Uitați-vă dar... la Cel ce a suferit o împotrivire atât de mare”. Nu sunteți voi primii, cari suferiți — vrea să spună scriitorul. El a suferit întâi. Gândul acesta ne îmbărbătează. Aici ni se arată răbdarea Lui, răbdare pe care trebuie s'o avem și noi. Dacă el a suferit, și noi vom suferi. Vom îndura totul din dragoste pentru El. Noi suntem ai Lui. Deci, când cei din familia ta, cei din comună sau din țară te vor batjocori, te vor urî sau te vor chinui din pricina Numelui Său, ridică-ți capul și privește la Domnul Isus, care îți va da putere să rabzi și mângâiere în durerile tale. Așa a făcut martirul Ștefan, când a fost omorât cu pietre.

Ajută-ne, Doamne Isuse, ca privind la Tine și suferințele Tale să fim mântuiți, să alegem numai ce e bine și să ne îmbărbătam prin chinurile Tale, în timpurile de persecuție, ca să nu cădem de oboseală niciodată. Fă, ca așa privind la Tine, să putem trece în veșnicie!

DESVOLTAREA PERSONALITĂȚII

Ziua bună se cunoaște de dimineața. O generație poate fi cântărită după tineretul ei. Oasele mari trebuie să aibă o temelie bună, un fundament tare. Cine nu seamănă primăvara, nu culege toamna. Omul ajunge la bătrânețe, ceace urzește la tinerețe.

Nu demult o tânără, crescută într-o familie pioasă și evlavioasă ajunsă însă în vârtejul lumii, cerea un sfat de ceace trebuie să facă. Răspunsul a fost pe cât de simplu, pe atât de bun. „Caută” — spunea cel întrebat — „și cultivă-ți sufletul, păzește-te de a te arunca în moravurile, de cari acum ești nemulțumită. Fi „tu” și nu îmbrăca obiceiurile, plăcerile limbajul, etc., ale altora.” Și e un adevăr, că tineretul nostru de azi e prea influențabil. Ceace face altul, face și el. Cum se poartă altul, poartă și el. Ceace vorbește altul, vorbește și el. Primește totul de bun.

Cu o astfel de stare, personalitatea individuală e lăsată complect în umbră. Inseamnă că el nu e nimic, și totul în viața sa, atârnă de alții. „Fi tu”, adică mai ascultă și de glasul lăuntrului tău, trebuie înțeles de tineretul de astăzi. De multe ori s'a întâmplat că în sufletul unui tânăr sau tânără a fost o adevărată revoltă, când trebuia să facă ceva, ce era împotriva conștiinței sale, dar era obișnuit în societatea în care se află. Astfel el n'a mai fost nimic, era robul altora.

„FI TU” în orice loc, te-ai afla. Ascultă de glasul conștiinței tale. Nu-ți călca niciodată în picioare personalitatea și demnitatea ta, pentru că alții fac la fel. Nu te anleca la orice vânt, și nu ceda pentru nimic din personalitatea ta.

Căci, de ce, dacă tineretul sau prietenii tăi sunt betivani, sau au un limbaj murdar, sunt inclinați spre toate murdăriile vieții, sunt desmătați cu un moral foarte redus, de ce să fii și tu ca ei? Nu e nicio rușine, ba din contra, o mândrie și demnitate, ca atunci când ești invitat la astfel de lucruri să refuzi, și să respingi. E o mai mare rușine să accepți în timp, ce tu știi, că aceasta e un rău și păcat.

Avem nevoie ca tineretul nostru să-și afirme cu tărie și mândrie demnitatea și personalitatea sa. Nu oameni de paie, ci perso-

ne demne, tineri cu prezența de spirit, cu conștiința trează. Avem nevoie de tinerii creatori, de oameni, cari să-și croiască singuri drumul vieții, fără a se lăsa influențați de duhul lumii, de obiceiurile și felul de viațuire al altora.

Oameni cari să trăiască ei, și nu alții în ei. Prea multe victime au fost dintre noi. Prea mulți au căzut în mreaja și în brațele lumii păcătoase. Au fost tineri foarte buni, cu cunoștințe frumoase, în cari se puneau mari speranțe, dar cari au căzut în valurile viețuirii păcătoase, pentru că nu au

fost „ei”, nu au avut personalitate.

Tineri, în pieptul vostru bate o inimă tânără, în ființa voastră este vigoare, în sufletul vostru trăiește o conștiință trează, nu vă lăsați târați de alții, fiți „voi” demni, desvoltați-vă personalitatea voastră și astfel se va naște o nouă lume, o generație mai bună, un popor mai tare. Hrăniți-vă sufletul cu învățătura lui Hristos, călcați pe drumul credinței, călți-vă sufletul la focul dragostei divine, înconjurați și să legați de Casa Domnului și veți fi adevărate podoabe ale Neamului.

B. LECA

Adevărul și lumina sunt puteri ce'n veci unite,
Printre toți biruitorii trec mereu nebiruite,
Fiindcă, oricât întuneric le-ar sta 'n temniță de pază —
Din izvorul sfânt — afară se strecoară câte-o rază
Și-acea rază strigă, lumii, — cu puterea ei adâncă, —
Pân'ce temnița se sparge, chiar de-ar fi săpată'n stâncă!

Libera nos a malo!

(Urmare din pagina 1-a)

credința lui tare în puterea lui Dumnezeu a învins pe preoții Baalului în ciuda cea mai mare a lor, documentând și mărturisind în fața lumii întregi că: Dumnezeu lui Israel este Dumnezeul cel adevărat!

„Luați scutul credinței”, scrie apostolul Pavel bisericii din Efes, — „cu care veți putea stinge săgețile arzătoare ale celui rău”. (Efes. 6:16). Această este o armă de apărare și de atac în acelaș timp. „Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeața care zboară ziua”... O mie să cadă alături de tine și zece mii de dreapta ta, dar de tine nu se va apropia... căci „El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu, în care mă încred”. (Psalm 90.)

Impotriviți-vă celui rău și va fugi dela voi, și orice om să se acomodeze la voia sfântă a lui Dumnezeu, căci este cu neputință ca Dumnezeu să fie subordonat intereselor noastre omenești! Să fie clară mintea, și inima curată, liberă de lume descătusată de toate relele ce Hristos n'a propovăduit.

Ah Doamne, ia Tu din inima noastră și din întreaga noastră viață, tot răul și păcatul ce ne înconjură, încercând să distrugă tot ce-i bun primit dela Tine; Ah

învață Tu Doamne pe om, să facă dreptatea Ta și Adevărul Tău și ne mântuiește de cel rău Amin.

Sărac, și totuși bogat

Un om stătea la gura sobei, într-o odaie a unui azil de bătrâni. Era surd și bolnav. Boala și sărăcia erau lucrurile cari îl însoțiseră pretutindeni, în ultimii ani.

— Ce mai faci?, îl întrebă un prieten, care venise să-l vadă.

— Aștept!

— Ce aștepti?

— Să văd pe Mântuitorul.

— Ce te face să nădăjduiești că îl vei vedea vreodată?

— Toate făgăduințele Lui! El a făgăduit, tuturor celor cari se încred în El, cununa biruinței. Hotărât că mi-o va da și mie; și punându-și ochelarii, apucă, cu mâinile tremurânde, Biblia și îmi citi din ea următoarele:

„Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui îi datorăm faptul, că prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. (Romani 5:1—2).

Bătrânul era fericit și bogat, cu toate că era lipsit de bunurile lumii acesteia.

MANA ZILNICĂ

Texte explicate pentru citirea zilnică a Bibliei

Tălmăcirile sunt făcute de fr. NICHIFOR MARCU

Sâmbătă, 26 Octombrie.

Cu înțelesul curat

1 Cor. 14:13—22.

Credincioșii din Corint au apucat o cărare primejdioasă pentru sufletul lor și pentru ascultători, care veneau la biserică. Totul se făcea numai în jurul vorbirii în limbi. Pentru ei să fii creștin adevărat nu era să trăiești o viață curată, o viață în care Dumnezeu să poată lucra ce dorește El, ci numai să bolborosești câteva cuvinte neînțelese în auzul tuturor. Ce primejdioase sunt obiceiurile!

„Nu fiți copii la minte”. Copii mici un timp nu-și dau seama de nimic. Văd toate, doresc toate, întind mânuțele după tot. Abia după un răstimp, fac deosebire, recunosc pe părinți. Părinții devin totul până devin fii. Corintenii erau așa de prunci, că nu puteau face deosebire între necesitatea strictă a prezenței lui Dumnezeu în viață și sunetele neînțelese ale limbii lor. Ești tot prunc sau fiu?

Duminecă, 27 Octombrie.

S'o tălmăcească

1 Cor. 14:23—31.

Aici apostolul ne descrie cel mai frumos aspect sau tablou din viața primilor creștini între care lucra Duhul Sfânt cu semne văzute. E adevărat că, noi am intrat într-o stare mai oficială, ei însă erau foarte liberi.

Pe unul dintre ei îl ardea tare o căntare pe inimă, imediat se scula, și spunea cu toată inima: „Fraților cântarea asta vedeți ce frumoasă, ce adevăruri mari ascunde, s'o cântăm pentru slava Domnului Biserica înflăcărată de flăcările lui o cânta cu foc”.

Altul se simțea îndemnat să spună ceva din ceea ce spuse Pavel, sau din Vechiul Testament, și atunci cu tot focul. Altul ascultând, se aprindea și după ce termina primul începea el. Astfel biserica era înflăcărată și fierbinte. În Basarabia am observat în multe locuri după terminarea serviciului divin, ei mai stăteau cel puțin vre-o oră, cântau, vorbeau ce-au înțeles, apoi povesteau experiențe, apoi mergeau veseli, bucuroși, acasă.

Cum e în biserică ta teoretic și rece sau familiar și înflăcărat?

Luni, 28 Octombrie.

Vol vorbi mărturiile

Ps. 119:33—48.

Titlul ar fi cu mult mai bun dacă ar fi meditație sfântă. Poetul sfânt inspirat,

are un timp precis undeva, unde este numai el și Dumnezeu. El pătrunde așa de adânc Cuvântul divin, expresiile sunt ca niște fulgere de foc aruncate dintr-o mare aprinsă. Am văzut pe mulți, când se culcau, citeau un verset, gândeau la el până adormeau. Pe alți am văzut dimineața câte jumătate de oră gândeau liniștiți singuri și tăcuți în gândire sfântă. Când mintea capătă o ancoră bună de gândit, atunci și ziua și noaptea e ocupată de lucruri sfinte. De nu faci așa tare uscat, trebuie să mai fie în viața ta — secetă grozavă — n'ai stropi de apă să medită azi toată ziua la V. 43. „Nu lua din gura mea Cuvântul adevărului”. — Scara ce bogății spirituale vom avea.

Marti, 29 Octombrie.

Cuvintele tale sunt dulci

Ps. 119:97—104.

Erau mulți oameni sfinți învățați profesori, doctori în lege, dar erau așa de seci și uscați ca voi și amar de ei. Erau ca niște cremene, pe care dacă-i atingi cu ceva, sare foc din el. Poate din lăcomie de învățatură sau de cinste sau de bani ei au umplut capul cu studii, iar inima le-a rămas goală și rece.

Altfel este treaba, când e vorba de acest om a lui Dumnezeu. Mintea, inima, toată ființa lui este străbătută și înfierbântată de legea sfântă. Am putea spune că ființa lui era totul numai Cuvântul Sfânt. Gândurile sfinte ca albinele roiau în jurul lui toată ziua. Așa e și în viața ta? Fii atent, dacă gânduri pământești, frestle, viespi, otrăvicioase, ciuruesc capul și ființa ta atunci ele vor alunga gândurile sfinte. Atunci vei deveni străin, rece, fără putere. Cuvintele pe care dorești, să le pui la alte inimi, vor fi fără putere, pentru că vor fi străine.

Gândește-te azi la: „Cuvintele tale ce dulci sunt pentru cerul gurii mele”.

Miercuri, 30 Octombrie.

O candelă și lumină

Ps. 119:105—112.

Pentru meditație cel mai greu este începutul. Va trebui de multe ori o săptămână de făcut exerciții, din ce în ce mai bune. Când gândirea nu răzbate, stai neclintit în fața stânci și lovește, stai în genunchi și nu te lăsa. Căci numai așa stânca se va deschide și va începe să curgă șivoaiele de apă vie. Cu cât ești mai greoi la gândire, cu atât ființa ta va fi mai răpită, mai arsă de gândiri, mai

puternice și mai divine. Dacă știi gândi mai ușor, atunci ai mai puțin folos, afară numai dacă eugeți din ce în ce mai adânc, făcându-te una cu gândirea ta sau să dispari în gândirea ta. Poetul inspirat, merge din putere din răpire în răpire, pentru că s'a aprofundat în clanul gândirilor sfinte. Să ne gândim azi ce înseamnă: „Cuvântul tău e candelă”.

Joi, 31 Octombrie.

Doresc poruncile tale

Ps. 119:129—136.

Un val cheamă alt val, adică al doilea vine dela sine. Un nor de obicei e urmat de un altul. Așa și un gând bun, sănătos cheamă un altul și mai sănătos. Inceputul e puțin greu, că trebuie să alungi gândurile rele, sau neregula gândiri. Pe la frați simpli dela tară am întâlnit gânduri așa frumoase și puternice, pe care nu le-am auzit nicăeri. Astfel vedem cum valorile gândirii cresc treptat înălțând sufletul acolo, de unde venise — la Dumnezeu. Întărit prin rugăciune și meditație din inima lui se rup cuvintele: „Nu lăsa nici-o nelegiuire să stăpânească peste mine!” Apoi devine simțitor față de cei robiți și amărâți de propriile lor gânduri. „Ochii mi varsă șiroaie de lacrimi. — Legea ta nu-i păzită. Să meditam ce înseamnă: „Fă să strălucească fata ta peste robul Tău”.

Vineri, 1 Noembrie.

Cuvântul tău este curat

Ps. 119:137—144.

Să nu credem, că omul lui Dumnezeu care are o gândire așa de sfântă și o legătură așa de strânsă cu Dumnezeu n'are greutate. El de multe ori stă în cazul clocotitor al greutateților, dar de acolo meditează și se roagă, „de acolo sufletul său izbucnește în strigăte: „Ce este în inima aceea se revarsă'n afară”.

„Sunt mic și disprețuit”, aceasta e viața lui în exterior, dar în sufletul său e foarte mare, e un uriaș spiritual; el continuă, „dar nu uit poruncile tale”. — Mare putere spirituală trebuie ca să nu uși legea, când ești disprețuit. „Necazul și strâmtoarea mă ajung, dar poruncile tale sunt desfătarea mea”. Înțelegi? Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie înrădăcinat în toată ființa ta. Ce înseamnă: „Cuvintele tale sunt desfătarea mea”.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

IN BISERICA ARAD—„BETHEL”, Duminică 20 Oct. s'a ținut serbarea tineretului. Programul a fost condus de fr. Onilă.

Vorbitori au fost fr. Butariu și Nichifor Marcu din Faptele 10, despre: „Corneliu-misionarul faptelor bune”.

Corul a fost condus de noul conducător fr. Butariu. S'a declamat poezii — și quartet bărbătesc a cântat. Mulți tineri au luat parte.

IN COMUNA SACATURA, JUD. TURDA, în ziua de 4 August, a avut loc un botez Nou Testamental a 4 suflete creștine. Mărza Ilie din Deva.

O mare binecuvântare au împărțit toți asistenții din cuvântul Scripturii

IN ZIUA DE 15 AUGUST a. c. a avut loc înmormântarea băiatului Viorel Filimon din Vărmaga.

Cuvântul Domnului a fost predicat de fr. Mărza Ilie din Deva. Au luat parte mai multe suflete din localitate.

BISERICA BAPTISTA DIN HONDOLBOCȘA, în ziua de 18 August, a avut botezul a 12 suflete credincioase care prin mărturisirea credinței lor au fost lotezate în numele Sf. Treimi de predicatorul Mărza Ilie, păstorul cercului Deva. Au luat parte mulți frați și ascultători la cuvântul Domnului.

Orchestra bisericăscă din Deva și corul vocal din loc, au slăvit pe Domnul prin cântăriie spirituale.

IN BISERICA BAPTISTA „SPERANȚA” DIN ARAD, în ziua de 6 Octombrie s'a ținut o frumoasă serbare a tineretului. Tineretul din toate bisericile din Arad a luat parte la programul plin de însuflețire. Indată după serbare, tinerii au rămas pe loc pentru a discuta și a face un nou început creștin practic. Mai multe echipe de salvare au luat ființă. Raportul activității lor lunare va apare în numărul viitor al Farului.

IN ZIUA DE 25 AUGUST a. c. biserica baptistă din Simeria a avut o frumoasă serbare evanghelică și un botez Nou Testamental cu 4 suflete, cari prin mărturisirea lor personală au fost botezați în numele Sf. Treime. Botezul și programul au fost conduse de păstorul bisericii Mărza Ilie.

Orchestra din Deva și corul vocal din loc, au împodobit serbarea.

Atențiune!

Toate școalele duminicale sunt rugate să trimită colectele din Duminica 5-a de pe tot cursul anului, la adresa casierului:

BABAN DUMITRU, Str. General Jeffre No. 6, COSTANȚA.

IN COM. HANDAL, în ziua de 30 August, a avut loc înmormântarea tânărului Avram Zaica. Cuvântul lui Dumnezeu a fost predicat de fratele Mărza din Deva. Domnul să mângâie familia îndurerată.

PE VALEA CRIȘULUI între 17—20 Octombrie a. c., o frumoasă misiunea au făcut tinerii Băcu Ioan și Laurențiu Ionel seminaristi, vizitând bisericile din Brad, Vărfuri, Gurabonț, Iosăsel, Bonțești și Buteni.

IN DEVA, în ziua de 8 Septembrie a. c., a avut loc un botez Nou Testamental cu 8 suflete, care și-au mărturisit credința în Dumnezeu.

Serviciul divin a fost îndeplinit de fr. Ilie Mărza. Au luat parte frații din mai multe biserici, unindu-se în rugăciune și credință pentru M. S. Regele Mihai I și guvernatori, citind I Tim. 2:1—6. Orchestra bisericăscă a întonat Imnul Regal.

Frățietatea a donat cu bucurie pentru lucrul Domnului.

IN BISERICA LUPENI, în ziua de 6 Octombrie a. c. 4 suflete au mărturisit credința în Domnul Isus prin botezul Nou Testamental. Actul botezului a fost

îndeplinit de Ioan Rusu, predicatorul bisericii. A vorbit din cuvântul Domnului fr. Victor Todosiu.

BISERICA DIN CURTICI, în ziua de 28 Septembrie a. c., a avut o serbare cu ocazia renovării bisericii. Programul a fost împodobit de poeziile și cântările tineretului, precum și a corurilor, muzicii și orchestrei din loc. Textul biblic a fost Ps. 23, din care a vorbit fr. Baban din Constanța și sora Truța, iar programul a fost condus de fr. Pacu C., păstorul bisericii.

BISERICA BAPTISTA DIN HUNEDOARA—BUIȚURI, în ziua de 1 Septembrie a avut o măreață serbare de evanghelizare. Au luat parte frații din mai multe biserici.

Cuvântul Domnului a fost predicat de fr. Mihai Flueraș din Sighișoara, sora Fibiș și Mărza din Deva. Toți asistenții au fost întăriți prin cuvânt și rugăciune ca buni creștini și cetățeni.

IN ZIUA DE 15 Octombrie a. c. în Codru a avut loc un botez cu 3 suflete. După mărturisirea credinței 1-au fost botezați în numele Sf. Treimi, de fr. Ilie Mărza din Deva. Domnul să binecuvinteze noile plante în biserica Sa.

INTUNEREC MARE

În viață avem, adesea, clipe destul de întunecate. Nici o stea nu strălucește, nici o rază de lumină nu străbate negura, care ne înconjoară și noi, tremurând și înfricoșați, nici nu îndrăznim să ne mișcăm.

Acum câteva vreme treceam prin astfel de clipe grele și groaznice. Nu știam încotro să-mi îndrept pașii și nici n'as fi îndrăznit să iau vreo hotărâre. Eram înconjurat de un întunec ec adânc.

Intr'o noapte nu puteam să închid ochii din cauza grijurilor, cari mă frământau. Nu puteam să deosebesc drumul pe care aș fi trebuit să-l iau, iar cea mai mică greșeală mi-ar fi adus ruina complectă. Eram ispitit să părăsesc drumul, pe care mă găseam, drum socotit de cunoștința și cugetul meu drept, singurul drum drept; totuși ceva mă reținea de la acest pas. Înlanțul meu revedeam toate greutatețile de nebăruit, în care mă aflam. Eram înclinat, când să fac una, când să fac alta. Cu toate acestea, de câte ori eram aproape să mă hotăresc pentru un lucru, de atâtea ori eram împiedecat de conștiința mea, care mă mustra de părăsirea drumului celui drept. Lupta dintre conștiința mea și folosul meu bănesc, a ținut vreme îndelungată. Trecuse demult miezul nopții. Fetita mea, care dormea alături de mine, în pătuțul ei, se mișcă și,

turburată de visuri rele, se trezi și începu să strige: „Tăticule, tăticule, ce întunec mare. Ia mâna Marioarei tale!”

I-am luat mânuța și am strâns-o în mâna mea. Cu un suspin de mulțumire fetița mea adormi din nou. Toată teama ei era înlăturată.

Acastă încredere a fetiței mele mă umplu de rușine. Cum! eu mă zbăteam în mijlocul ispitelor și nu știam ce să fac? Eram într'un mare întunec și nu ceream ajutorul Tatălui meu ceresc? Am căzut în genunchi și m'am rugat lui Dumnezeu: „Tatăl meu, întunec mare mă înconjoară. Ia-mă, te rog, de mână!” Un simțământ de pace a pătruns în sufletul meu și groaza nopții s'a risipit.

„Ia-mă de mână, Doamne, și chiar de ar fi să trec prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci TU ești cu mine!”

Deci ia-mi Tu, Doamne, mâna

Și mă condu

Deacum și întotdeauna,

Precum vrei Tu.

Eu singur nu pot face

Măcar un pas,

Deci spune-mi unde-ți place

Să fiu eu azi.

„Sculăți-vă, haidem să mergem”

Marcu 14:42

de Tich

Dașmanii lui Isus urzeau răzbunarea. Iuda se așezase în capul celor ce aveau să-i prindă. În grădină, liniștea nopții, senine stăpânea natura. Cele două grupe de ucenici aveau însărcinarea să stea de veghe. Lângă o piatră, singur, Isus se ruga. În suflul Lui era simțit fiecare pas al cohorții lui Iuda. Acolo însă, era mai aproape de Tatăl. Suflul Său era acum mai deschis, mai legat și atârnat de voia Tatălui. Rugăciunea, era un fir, prin care El se refugia în cer.

„Veghiați, veghiați și vă rugați”, le spunea Isus în mai multe rânduri. Somnul, oboseala însă i-au biruit. De două ori a venit Isus la ei și i-a găsit adormiți. „Duhul este veghetor, dar trupul nepulincios”.

Făclile celor ce-i aveau în frunte pe Iuda luminau din ce în ce mai aproape. Isus vine la ei a treia oară. Ei dormeau și acum. „Sculăți-vă, haidem să mergem...” — le spune acum.

Faptele petrecute în noaptea prinderii sunt pline de învățătură pentru noi.

Să ne gândim că, lenea, oboseala și somnul devin adesea biruitoare și asupra celor mai buni credincioși. Ce aproape erau ucenicii de Isus! Nu au trecut doar decât câteva ore dela solemnitatea din camera de sus. În urechile lor încă mai răsunau cuvintele lui Isus, prin care le anunța prinderea și moartea Sa. Și totuși au adormit.

Sunt astăzi credincioși buni, devotați lui Isus, cari însă dorm. Talentele lor sunt îngropate. Isus și Evanghelia Sa nu profită nimic dela ei. Puterea lor de muncă, cunoștința lor, sunt lăsate în brațele somnului. Ce era odată! Câtă înflăcărare, dragoste de activitate, zor în muncă, etc., dar acum parcă e noapte, somnul a biruit. Sunt membrii, cari nu lipseau dela ora de rugăciune, nici pe cea mai grea vreme, acum sunt mai rar, și mai rar. De ce? Au pierdut credința? Poate nu, dar au adormit, sunt obosiți. „Duhul este veghetor, dar trupul e nepulincios”.

De multe ori credincioșii nu ar vrea să fie așa, și totuși sunt. Ai vrea și ei să fie mai calzi, mai trezi, mai plini de evlavie, mai spirituali, mai predați, mai activi. Și ucenicii ar fi vrut să stea de veghe, și ei ar fi vrut să nu adoarmă, și totuși au adormit. Somnul a fost mai tare ca voința lor. Conducătorul unui cor spunea unui predicator, „corul nostru cânta mai bine altădată”. La fel putea spune șeful muzicii, conducătorul tinerețului sau al școalei duminicale. Și tot așa se putea lăuda și predicatorul bisericii.

Sunt și mai convingși ca ucenicii, că o stare de dormitare, de amorțeață spiri-

tuală nu e bună. Și totuși dormim înaintele.

Să ne mai gândim că Isus e împotriva unei asemenea stări. Ce adâncit era El în rugăciune! Cât de transportat era El, și de pe genunchi se scoală, să meargă la ucenici și să-i trezească. A simțit, că ei nu mai vegheau cu El, că ei și-au adâncit în somn. De două ori îi scoală și apoi se duce din nou la rugăciune.

Ei trebuiau să-L ajute în a veghea, să fie alături de El la înfruntarea dușmanului, iar ei dorm și El e singur. Singur în întunec, singur treaz, singur în rugăciune, singur în fața cohorții.

Ucenicii însă, și ei au pierdut. Ce zidire sufletească, dacă ar fi veghiat și auzit rugăciunea lui Isus! Ce imbold de complectă predare, ce creștere a spiritului de sacrificiu! Ei însă dormeau.

Dar să ne întoarcem acum gândurile și să privim intervenția lui Isus. Din somnul dulce, din brațele lenei ucenicilor sunt deșteplați de Isus. Parcă voia să le spună a june. Ați dormit destul, „sculați-vă, haidem să mergem”.

Ce potrivite sunt aceste cuvinte și pentru noi, cei de azi! Dormim cu toți. Suntem obosiți, cuprinși de somn, învăluți în grijuri pentru noi, ne-am uitat datorria, ne-am uitat legământul, nu mai simțim șoapla și imboldul Duhului. În această stare chemarea lui Isus e necesară.

Fratele meu scăpat de pedecapsa iadului prin crucea lui Isus, tinere sau bătrân,

Rugăciunea orbului

„...să capăt vederea!” Marcu 10:51

„...să capăt vederea!”
Marcu 10:51.

Nu cunoaștem multe amănunte asupra orbului, nu stim ce vârstă a avut, ce greutate în familie, etc., îl găsim doar în fața lui Isus, rugându-se, să capete vederea. În rugăciunea lui nu pune multe vorbe, nu alege cuvintele, ci își deschide sufletul și lasă că de acolo să curgă ce avea mai bun, ce strângea mai cu căldură la inima sa. Avea în față pe Isus, lângă el era Stăpânul lumii, putea cere multe, dar se mulțumește cu câteva cuvinte. Dar în ele el își pune cauza cea mai mare a vieții sale, nu avea vederea.

Ce mult dorea el aceasta. După ea a oftat ani de zile, o viață de om, a căutat-o, și acum o cere dela Cel ce a dat lumii lumina. Vreau și eu să văd, parcă spune, vreau să privesc o floare, un pom încărcat cu fructe, un deal cu

mare sau mic, slab sau tare, cu mai multă sau mai puțină curte, Isus te deșteplă. Te strigă pe nume „SCOALA-TE”. Tu trebuie să mergi înainte, El te cheamă să-L însoțești. Nu e timp să dormi, să tenevești, să pierzi vremea, să îți talezi tele tale îngropate în pământ. Tu trebuie să fi activ, pe umerii tăi apasă o însărcinare mare, locul tău e invidiat de inși, chiar, Dumnezeu are în tine o speranță mare. Isus vine la tine să caute roada, ce va găsi? Noi suntem așa de goși și deșerți! Am dormit, am stat într-o stare de adormitare. Acum a sunat deșteptarea. „Sculăți-vă, haidem să mergem...” Cine nu pleacă, rămâne fără Isus. Cine iubește mai mult somnul și starea de lenovie religioasă, e pierdut.

Până când, până când, o stare de moleșală, rece fără vlagă și inactivă? Glasul lui Isus către ucenicii Săi în noaptea prinderii e chemarea de acum a creștinismului, e chemarea credincioșilor lui Isus. „Sculăți-vă, haidem să mergem...” Sunt în lumea aceasta încă milioane de suflete, cari nici nu au auzit despre Hristos, nu știu nimic de mântuire, sunt zeci de mii de suflete căzute, prinse în mreaja necredincioșiei, sunt atâtea vieți tinere tăvălite în noroiul acestei lumi, sunt mii de bolnavi fără mângăiere în clipele de boală prin spitale și case de binefacere. Toți aceștia așteaptă venirea credincioșilor lui Isus. Acum El îi cheamă: „haidem să mergem...” Cu Hristos după pierduți, cu El la cei nenorociți

iarba verde, o colina, un isvor, un răsărit de soare, o noapte cu luna, să văd natura, să admir lucrările Creatorului.

Îi lipsea lumina, îi lipsea cel mai bun în viață. Un orb privit de toți, ajutat numai de cei cu inima mai cu milă, în întunec continu, fără seninătate. Și acum iată-l în fața lui Isus cerea vederea. Isus l-a înțeles bine și i-a dat ceace a cerut.

Să observăm ca atunci când ne rugăm să cerem dela Isus nu ni micuri, ci ceace avem mai arzător în noi. Să cerem cu căldură, să arătăm nevoia și dorința de a avea ceace cerem. Isus se uită la inimă, se uită la locul de unde pornește rugăciunea.

Rugăciunile noastre să fie cu umilință, să fie sincere, să fie din inimă. Hristos ne va asculta, ne va da și viața, ne va fi mai frumoasă.

D. P.